

Artikel

Schytte, Benny (2007). *Pust liv i din by - om to idrætslegepladser i Århus*. Publiceret i Signe Agergaard, & Niels Kayser Nielsen (red.), *Århus som idrætslandskab - topografiske fortællinger og analyser*. Århus Universitetsforlag.

PUST LIV I DIN BY

- om 2 idrætslegepladser i Århus

af Benny Schytte

Idrætsforeningerne har mistet taget i store dele af den unge generation. Foreningerne har ikke formået at omstille sig til den nye ungdomskultur, der er aktiv på gadeplan [...] For at gøre noget for de mange unge og voksne, der mangler og savner nogle steder at lege og dyrke sport vil Århus Amts Gymnastikforening puste mere liv i byen.

Ovenstående citat er fra en lille pjeces 'PUST liv i din by' med undertitlen 'Om nye idræts og legemiljøer', som blev udgivet af Århus Amts Gymnastikforening i 1989. Pjecen indeholder procesbeskrivelser og erfaringer fra et par nyetablerede lege- og idrætsmiljøer i Århus og en tilskyndelse til at skabe flere af disse miljøer rundt omkring i byen.

I pjecen er der forslag om at indrette steder til forskellige former for kropslige udfoldelser på udvalgte pladser i den indre by, eksempelvis en udendørs styrke-træningsmaskine som kunstværk, montering af ribber ved stoppesteder, opstilling af felter på gavle til forskellige former for murbold, opsætning af boksebolde og basketballkurve, volleyballnet på stranden, dartskiver på gågaden osv. (Jensen et al. 1989). Udgivelsen af pjecen var ét af de første konkrete bud på flere års idrætskritik af idrættens traditionelle rum samt en præsentation af Danmarks første idrætslegeplads, som blev opført på Sct. Annagades Skole i Århus.

I denne artikel¹ vil der blive fokuseret på to eksisterende idrætslegepladser i Århus. Danmarks første, der som nævnt ligger på Sct. Annagades Skole, som blev anlagt i 1989, og en forholdsvis nyetableret i Gellerupparken, som blev indviet i 2003.

Inden der ses nærmere på de to århusianske idrætslegepladser, gives der et kort rids af den periode, der gik forud for anlæggelsen af den første idrætslegeplads, og en beskrivelse af de mål og principper, som man fra statslig side ønskede, skulle være grundlaget for de nye lege- og idrætsmiljøer.

Med afsæt i de to århusianske idrætslegepladser vil artiklen diskutere og fremhæve nogle særlige fokusfelter med udgangspunkt i de to idrætslegepladseres forskelle og ligheder.

Artiklen er samtidig en præsentation af et par velfungerende lege- og idrætsmiljøer i Århus, som nok er værd at fremhæve i disse tider, hvor eliteidrætten i Århus synes at være på vågeblus og i dyb krise, ikke mindst på baggrund af AGF's nedrykning fra Superligaen.

Men hvad er egentlig vigtigst for en by som Århus, kunne man polemisk spørge? At have et superligahold i fodbold, hvor erhvervslivets repræsentanter kan udstille deres uduelighed, og dumme hoveder skeje ud, eller at have attraktive lege- og idrætsmiljøer, hvor hundredvis af århusianske borgere dagligt er i leg og bevægelse? Hvis man mener det sidste, så går det rigtig godt i Århus.

Kritik af idrættens rum

Fra midten af 1980'erne var idrætten præget af diskussioner, kritik og nytænkning. Ændringer i idrætsdeltagelsen, nye idrætsaktiviteter, nye målgrupper, behov for ændrede samværsformer m.v. betød, at mange af idrættens gængse normer, regler og traditionelle adfærdsformer blev taget op til nyvurdering. Det skete via debat, udgivelse af en række idrætskritiske publikationer, forsøgs- og udviklingsarbejde, styrkelse af den samfunds-videnskabelige idrætsforskning, kulturministerielle betænkninger om elite- og breddeidræt m.v. I forbindelse med denne kritik og nyvurdering blev der også sat fokus på idrættens rum.

1960'erne og 1970'erne havde været præget af en voldsom udbygning af nye idrætsanlæg. Rundt i landet blev der via offentlige og private midler samt frivillig arbejdskraft opført mange nye idrætshaller, stadions, svømmehaller m.v. Et karakteristisk træk ved dette idrætsbyggeri var dets præg af ensartethed bestemt af konkurrenceidrættens standardmål og byggesektorens udvikling af standard- og totalløsninger. Et andet karakteristisk træk var, at langt de fleste idrætsanlæg blev opført som store idrætscentre uden for eller i periferien af byerne.

I midten af 1980'erne tog kritikken af dette idrætsbyggeri til (Riiskjær 1985, Mossin 1986, o.a.). Kort fortalt kritiserede man de sidste årtiers traditionelle idrætsplanlægning og mente, at idrætsanlæggene i for stor udstrækning var skabt på konkurrence- og turneringsidrættens præmisser. Dermed kunne de kun i mindre grad opfylde de behov for faciliteter, omgivelser og væresteder, som de mange nye kropskulturelle strømninger havde. En anden kritik gik på, at idrætten var blevet flyttet ud af byen og foregik afsondret og isoleret i næsten fæstningslignende omgivelser.

Forslag til nye typer idrætsanlæg

Denne kritiske holdning til det eksisterende idrætsbyggeri blev fulgt op med forslag til nye tiltag. Frem for den lange afstand til idrætsanlæggene skulle man fremme idrætten i nærmiljøet. I stedet for idrætsanlæg med standardmål skulle man opføre idrætsanlæg med mange anvendelsesmuligheder. Frem for central styring af idrætsdeltagelsen skulle man lægge op til decentralisering, selvforvaltning og selvorganisering.

Disse synspunkter var ikke kun gældende i Danmark. På europæisk plan afholdtes i denne periode flere konferencer og seminarer om idrætsbyggeri. I 1984 afholdt Europarådet et seminar om idrætsplanlægning og idrætsbyggeri med forslag om:

- 1) at udvide de eksisterende idrætsfaciliteters anvendelsesmuligheder,
- 2) at en idrætsplads pr. definition også bør omfatte åbne grønne områder, installationer til legeaktiviteter mv.,
- 3) at skabe en form for kulturcentre, der kan rumme mange forskellige kulturelle aktiviteter her i blandt idrætsaktiviteter.

Kritikken af idrættens rum, som den kom til udtryk såvel i Danmark som i udlandet, skulle vise sig at få forholdsvis hurtig indflydelse på den officielle idrætspolitik herhjemme.

I 1985 nedsatte kulturministeren et udvalg til belysning af breddeidrættens vilkår. Af betænkningens forslag til forbedring af breddeidrætten fremgår det, at man fra udvalgets side i store træk var enige i den kritik, der var blevet fremført om det eksisterende idrætsbyggeri.

Decentrale og fleksible anlæg

I breddeidrætsudvalgets betænkning (Kulturministeriet 1987) var der forslag om opbygning af decentrale og fleksible aktivitetsanlæg. Udvalget havde konstateret, at langt de fleste idrætsfaciliteter var præget af standardiserede idrætsanlæg placeret i yderzoner og udflytterkvarterer. Udvalget foreslog, at der blev afsat økonomiske midler til opbygning af aktivitetsanlæg med henblik på særlige idrætsbehov, herunder forsøg med fleksible og utraditionelle anlægstyper. Ifølge udvalget burde den kommende udbygning af idrætsfaciliteter blandt andet tage udgangspunkt i følgende principper:

Decentralisering

Anlæggene bør være placeret i nærmiljøet, det vil sige, hvor folk bor.

Fleksibilitet

Anlæggene bør være udformede, så de kan have mange anvendelsesmuligheder. De bør kunne anvendes til mange motions- og idrætsformer og til anden fritidsvirksomhed.

Ukonventionelle løsninger

Opbygningen bør tage hensyn til de lokale forhold og skal ikke nødvendigvis leve op til de standardiserede sportslige mål. Ombygning af eksisterende bygninger, som tidligere har været brugt til ikke-idrætslige formål og opførelse af 'skrabede' og ressourcebesparende anlæg kan give sådanne muligheder. Byernes frirum - hjørner af parkanlæg, stilleveje, gårdanlæg, parkeringspladser osv. - kan udnyttes ved at opbygge rulleskøjtebaner, skateboardbaner o.l. Det kan også ske ved, at der opstilles faste bordtennisborde i robuste materialer, opføres slagboldmure til tennis og andre boldspil, afstribes boldbaner eller lignende.

Selvforvaltning

Anlægstyperne bør lægge op til, at brugerne tager medansvar for forvaltning og vedligeholdelse. Anlæggene kan opbygges, så de ikke nødvendigvis kræver opsyn, men måske rengøring. De bør således være robuste og hærværkssikrede. De må dog samtidig være attraktive ved, at der er anvendt hensigtsmæssige materialer.

Tilgængelighed

Anlæggene bør principielt stå til rådighed for alle i lokalområdet, og åbningstider må så vidt muligt ikke lægge begrænsninger.

Ved opbygning af faciliteter og anlæg af ovennævnte art forestillede udvalget sig, at behovet for idrætslig aktivitet i byernes nærmiljøer kunne forbedres og skabe bedre betingelser for de befolkningsgrupper, som ikke ønsker eller har mulighed for at dyrke idræt under organiserede former, men som har behov for udfoldelsesmuligheder i nærheden af boligen.

Tilskud til idrætslegepladser

Med afsæt i breddeidrætsudvalgets forslag og bemærkninger om opbygning af nye aktivitetsanlæg oprettede Kulturministeriet i 1989 en pulje til *Udvikling, omstilling og forsøg*. Formålet med puljen var *at støtte lokale initiativer til udvikling og fornyelse af mulighederne for at dyrke idræt (...) og at støtte anlæg af enkle idrætsfaciliteter i ældre byområder med kun få idrætsanlæg*. Faciliteterne skulle stå åbne for alle i lokalområdet og bygge på brugernes ansvar.

Fra 1989 og frem til 1995 gav Kulturministeriet tilskud til et stigende antal idrætslegepladser, ligesom en del kommuner og de to landsdækkende idrætsorganisationer DIF og DGI samt en række private fonde igennem årene har givet tilskud til idrætslegepladser.

Med oprettelsen af Lokale- og Anlægsgfonden i 1998 (og Idrætspolitisk Idéprogram fra 1999 – 2004) har det forsat været muligt at få støtte til opførelse af idrætslegepladser.

Hvad er en idrætslegeplads?

I 1996 kom en undersøgelse om 'Idrætslegepladser i Danmark' (Schytte 1996), som på baggrund af erfaringer fra de eksisterende idrætslegepladser gav et signalment af, hvad der karakteriserede en idrætslegeplads:

- Den var placeret udendørs
- Der var fri adgang
- Den var åben døgnet rundt
- Den var åben hele året
- Det var mange aktivitetsmuligheder

- Den var for alle
- Den var baseret på selvforvaltning/selvorganisering
- Den var ofte opført i fællesskab af lokale institutioner og foreninger
- Den fungerede som et aktivt sted i lokalmiljøet
- Den blev benyttet til fællesarrangementer
- Det var en forholdsvis billig investering
- Der var få drifts- og vedligeholdelsesudgifter

Resultaterne fra undersøgelsen viste således, at intentionerne fra midten af 1980'erne om at skabe nye fleksible og utraditionelle idrætsanlæg i lokalmiljøet var lykkedes. Siden 1996 og frem til i dag er mange flere idrætslegepladser blevet opført.²

I det følgende vil den 'gamle' idrætslegeplads på Sct. Annagades Skole og den forholdsvis nye i Gellerupparken blive beskrevet nærmere. Dels fordi de på hver deres måde giver et billede på den sociale, kulturelle og arkitektoniske variation og ensartethed, som karakteriserer idrætslegepladserne, og dels fordi de på hver deres måde repræsenterer en del af det århusianske idrætslandskab i dag.

Idrætslegepladsen på Sct. Annagades Skole

Idrætslegepladsen på Sct. Annagades Skole var den første, der fik tilskud fra Kulturministeriets pulje til idrætslegepladser. Den blev, som tidligere nævnt, indviet i 1989 og var en del af projektet 'PUST liv i din by', hvor intentionerne var at skabe nye lege- og idrætsmiljøer i storbyen. Skolen var blevet nedlagt som folkeskole og omdannet til beboerhus, voksenundervisningstilbud mv., (kaldes stadig Sct. Anna Gades Skole) og skolegården blev anvendt som parkeringsplads. Projektgruppen ønskede at omdanne skolegården til et lege- og idrætsmiljø med boldspilsbaner, skateboardanlæg, bocciabane, et grønt rekreativt område med græs, borde og bænke og en pavillon som samlingssted 'til ældre og andre brugere, der måtte trænge til en pause i de fysiske udfoldelser' som der stod i projektbeskrivelsen.

Det var ikke alt, der blev realiseret. Da idrætslegepladsen blev indviet i 1989 havde man fået anlagt en bane på 24 x 14 m med en rød kunststofbelægning og opstregninger, hvor der kunne spilles volleyball, badminton, hockey, minitennis, fodbold m.v. Derudover havde man opstregt en bane til rundbold, langbold og hockey samt etableret et skateranlæg bestående af en halpipe og plads til freestyle rulle-skøjte- og skateraktiviteter.

Gennem årene er der sket en del forandringer. Der er blevet sat en bande rundt omkring boldbanen, og skateranlægget er forandret i takt med de unges ønsker om nye og anderledes muligheder. I 1996 blev der foretaget en større investering til etablering af flere forskellige betonstøbte ramper og terrænformationer til skatere og rollers.

Idrætslegepladsen bruges dagligt hele året rundt. Kun sne og en våd asfalt begrænser brugen. Brugere kommer ikke kun fra nærområdet, men fra hele Århus og omegn. Anlægget benyttes om formiddagen af de lokale skoler, og efter skoletid af børn og unge, der kommer forbi for at spille bold, køre BMX, løbe på rulle-skøjter eller skateboard. Et mindre lysanlæg gør pladsen anvendelig efter mørkets frem-

brud. På dage med tør asfalt og rimeligt godt vejr har pladsen besøg af et sted mellem 200 – 400 børn, unge og voksne. Voksengruppen kan være fædre, som er sammen med deres børn, eller voksne mandlige skatere.

Idrætslegepladens skateranlæg er det, som tiltrækker flest brugere. Udover århusianske skatere tiltrækker anlægget skatere fra hele landet, og selv skatere fra udlandet kommer og bruger anlægget. Anlægget er omtalt på en international hjemmeside, der omhandler attraktive skatermiljøer i hele Europa.

Anna som idrætslegepladsen kaldes af de unge, bliver også brugt som mødested, og selvom om kun meget få unge piger bruger pladsen til fysisk udfoldelse, kommer de for at møde deres mandlige venner.

Idrætslegepladsen er et godt eksempel på, hvordan det er muligt at etablere en forholdsvis billig idrætslegeplads. Den blev etableret for 205.000 kr. i 1989. En yderligere investering på godt 1 mio. kr. er dog siden kommet til i forbindelse udvidelse af skateranlægget, etablering af en beachvolleybane, omlægning af fliseareal mv.

Idrætslegepladsens gode placering i midtbyen og muligheden for at skabe en intim og hyggelig atmosfære i den gamle skolegård/parkeringsplads bliver af brugerne nævnt som en væsentlig grund til, at de bruger stedet så meget.

Den daglige drift og vedligeholdelse af idrætslegepladsen bliver varetaget af skolens servicemedarbejdere. Hvis brugere har ønsker om nye tiltag eller nye muligheder bliver det drøftet med repræsentanter for brugerne, skolen og kommunen.

Idrætslegepladsen i Gellerupparken

En af de nyere idrætslegepladser ligger i Gellerupparken. I 2002 blev der af områdets beboerforening, klubber mv. taget initiativ til et udviklingsprojekt med det formål at skabe nye aktiviteter og udvikle nye udendørs anlæg i Gellerupparken samt at styrke beboerinddragelsen i hverdagen. Som et af resultaterne nedsattes en arbejdsgruppe, der skulle forsøge at etablere et Al Montazah, det arabiske ord for torv og efterfølgende inddrage forældre og andre voksne i aktiviteter på og omkring Al Montazah.

Planen var, at Al Montazah skulle ligge i hjertet af Gellerupparken, et sted, som kan ses fra stort set alle boliger, og hvor enhver gåtur næsten ville gå gennem Al Montazah. Arbejdsgruppen udarbejdede en projektbeskrivelse, hvor det overordnede mål var at skabe et mødested - en bypark for hele lokalområdets beboere. Som en del af denne bypark ønskede arbejdsgruppen at etablere en idrætslegeplads. Den er nu en del af torvet og ligger i tilknytning til en bemannet legeplads, en fritids- og ungdomsklub og en stor fodboldbane.

Med tilskud fra Idrætspolitisk Idéprogram og Århus Kommune blev idrætslegepladsen en realitet i maj 2003. Prisen var 1,6 mio. kr., hvoraf en stor del af beløbet dog gik til jordbearbejdning ved anlæggelse af en multibane. Idrætslegepladsen består af et skateranlæg, en petanquebane samt en multibane med mulighed for at spille volleyball, fodbold, rulleskøjtehochey m.v. Kort tid efter indvielsen var det nødvendigt at udskifte multibanens mål og basketballstativer med nogle mere holdbare løsninger. Der var opsat håndboldmål og basketballstativer, som findes i idrætshaller. De hold kun kort tid, og det var derfor nødvendigt forholdsvis hurtigt efter indvielsen at skifte dem ud med nogle mere holdbare løsninger.

Multibanen ligger tæt op af fritids- og ungdomsklubben og fodboldklubbens materialekur, hvilket gør, at det er forholdsvis let at låne net, bolde, rulleskøjter, skateboard, ketcher m.v. i klubbernes åbningstider. Endvidere er der opsæt lysanlæg, så pladsen kan benyttes efter mørkets frembrud.

Inspireret af succesen med skateranlægget på Sct. Annagades Skole allierede arbejdsgruppen sig med det arkitektfirma, som havde stået bag dette anlæg, for at få noget tilsvarende i Gellerupparken. Efterfølgende har det vist sig, at der er meget få børn og unge i Gellerupparken, som er skatere eller er i besiddelse af et skateboard. I stedet benyttes anlægget af og til som cykel- og mooncarbane og af børn på rulleskøjter.

Bortset fra skateranlægget er idrætslegepladsen en stor succes. Den bruges dagligt af de lokale daginstitutioner, af fritids- og ungdomsklubberne i Gellerupparken, den lokale fodboldklub og af en nærliggende skole for børn med social-emotionelle vanskeligheder samt om eftermiddagen og aftenen på hverdage og i weekender af lokalområdets børn, unge og voksne. Specielt i weekenderne er området Al Montazah med sin idrætslegeplads mødested for såvel, børn, unge, familier og ældre i området. En del holder fx picnic med hele familien. Dagligt er der ca. 200 børn, unge og voksne, som benytter idrætslegepladsen.

En fast gruppe voksne (mænd) spiller volleyball om aftenen og udgør en grundstamme af ressourcestærke voksne, der hjælper til med løsning af opsøgende opgaver i lokalområdet, og som i øvrigt altid er tjenstvillige til at stille op, når der afholdes større arrangementer og fester på og ved idrætslegepladsen.

Brabrand Boligforening står for den overordnede vedligeholdelse, mens det i dagligdagen er Klubberne i Gellerup (KIG) og den lokale fodboldklub ACFC, som klarer den daglige vedligeholdelse. På grund af stor slidtage på anlægget er man opmærksom på, at der i fremtiden skal afsættes flere ressourcer til vedligeholdelsen.

Forskelle og fællestræk

De intentioner, der i midten af 1980'erne, var for at skabe nye utraditionelle uden-dørs idrætsanlæg, som tog udgangspunkt i decentralisering, fleksibilitet, ukonventionelle løsninger, selvforvaltning og tilgængelighed, må med idrætslegepladsernes opståen i store træk siges at være indfriet.

De to idrætslegepladser i Århus er glimrende eksempler på, hvordan det er lykkedes at etablere to på mange måder forskellige idrætslegepladser, hvad angår placering, brugergrupper, aktiviteter osv., men som også samtidig har nogle grundlæggende fællestræk.

En markant forskel på de to idrætslegepladser er, at de ligger i to meget forskellige bydele af Århus. Mens *Anna* er placeret midt i byen, i et tidligere arbejderkvarter, hvor beboerne i dag består af personer med meget forskellig social baggrund og med meget få etniske minoriteter, ligger *Al Montazah* i udkanten af Århus i et stort boligområde med ca. 5.000 mennesker, hvoraf 45 % er under 21 år og ca. 90 % af beboerne har anden etnisk baggrund end dansk. Den etniske gruppe består i øvrigt af over 50 forskellige nationaliteter!

I begge disse forskellige byområder med en meget forskellig beboersætning kan det konstateres, at idrætslegepladskonceptet er en succes. Denne type af idrætsanlæg, som idrætslegepladsernes repræsenterer, har vist sig at være meget velegnet uanset beboernes sociale baggrund og etnicitet.

Begge idrætslegepladser er også gode eksempler på den tese, som blev formuleret af Steffen Mossin i 1993, at 'en idrætslegeplads skal ligge i vejen'³. Begge idrætslegepladser ligger meget centralt i de to boligområder, hvilket gør, at der for beboere er let adgang (gåafstand) til pladserne.

Et fællestræk for de to idrætslegepladser er, at der stort set altid er nogen. Kun meget dårligt vejr forhindrer det. Der kan være meget forskel på, hvor lang tid man opholder sig på stedet, som blandt andet afhænger af, hvem der i øvrigt er der, om der er plads, på hvilket tidspunkt af dagen det er osv. Dette aspekt, at der stort set altid er nogen har vist sig, at have en kolossal præventiv effekt i forhold til hærværk, vold osv.

Begge idrætslegepladser kender stort set ikke til disse problemer. Som service medarbejderen på *Anna* formulerer det, så har de 'automatisk overvågning' i og med, at idrætslegepladsen altid er i brug. Dette samme gælder for *Al Montaza*. Her kunne lederen af fritids- og ungdomsklubben, som ligger lige ved siden af idrætslegepladsen, faktisk konstatere, at efter idrætslegepladsens etablering havde han sparet ca. 100.000 kr. på 'hærværkskontoen'. For klublederen var der ikke tvivl om, at de unge, som opholdt sig ved og omkring klubben efter lukketid og i weekenden, nu var mere optaget af at bruge idrætslegepladsen end at øve hærværk. Samtidig gjorde idrætslegepladsen området til et mere aktivt sted for andre end de unge selv, hvilket efter klublederens mening også havde en klar præventiv effekt.

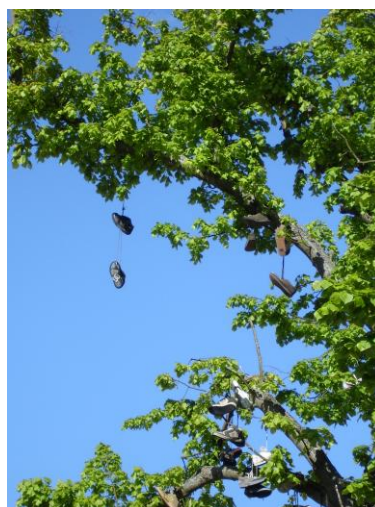
Som det fremgår af omtalen af de to idrætslegepladser er brugergruppen fortrinsvis børn og unge. Jo ældre børnene bliver, jo færre piger og stort set ingen kvinder, bruger idrætslegepladserne. Og her er der ingen forskel på om det er idrætslegepladsen i midtbyen eller i Gellerupparken med de mange forskellige etniske minoriteter.

Det kan der være flere forskellige årsager til (samfundsmæssigt, kulturelt osv.), som denne artikel ikke vil gå dybere ind i, men ser man på idrætslegepladserne faciliteter må man konstatere, at de først og fremmest lægger op til boldspil og skateraktiviteter, som tilsyneladende ikke har den største tiltrækning på unge piger og kvinder. Hvis piger og kvinder skal blive mere aktive i byens rum, må byplanlægningen i følge psykolog Kirsten Kaya Roessler være mere opmærksom på kønsforskelle. En mere pigeorienteret byplanlægning burde skabe flere muligheder for aktiviteter, som er sociale, at der er muligheder for at man kan sidde sammen og kommunikere, at man indretter eksperimenter, fx pigelegepladser eller områder, som kun er tilgængelige for piger (Roessler 2003).

Hvis idrætslegepladserne derfor skal kunne leve om til de oprindelige intentioner om at være for *alle*, skal man – selv om andre faktorer også kan have betydning - i højere grad forsøge at indrette og supplere idrætslegepladserne med faciliteter, der tiltrækker piger og kvinder. Man kan endvidere konstatere, - og det gælder også for begge af de her omtalte idrætslegepladser, - at de ikke bruges af midald-

rende og ældre mennesker. Det kan der også være flere årsager til det, men i forhold til de eksisterende facilitetstilbud, som idrætslegepladserne tilbyder, er der også her mangel på tilbud for denne gruppe.

I forhold til denne bogs overordnede tema 'århusianske idrætslandskaber' kunne det her afslutningsvis være interessant at se på om de to her omtalte idrætslegepladser er udformet på en sådan måde, at de afspejler deres placering lige netop i Århus og ingen andre steder. Har Århus en særlig måde at tænke idrætslandskaber på, som har sat sit præg på idrætslegepladserne? Findes der fx en særlig Århus-model for basketballkurve, som ikke lader nogen i tvivl om, at denne idrætslegeplads er placeret i Århus? Har man et særligt spil, der er udviklet i Århus, som indgår i idrætslegepladsernes tilbud? Svaret på disse spørgsmål er nej. De to idrætslegepladser kunne for så vidt ligge, hvor som helst i landet. Der er intet på idrætslegepladserne, der overhovedet bare antyder, at vi befinder os i Århus. Det der kommer nærmest er nok skaternes lidt mærkelige (molbo)adfærd på idrætslegepladsen på Sct. Annagades Skole. De kaster deres (aflagte) sko op i det store træ, så de ikke kan få dem ned igen!

Alle fotos: © Benny Schytte

Litteratur

Schytte, Benny (2004). *En idrætslegeplads skal ligge i vejen* (Lokale- og Anlægsfondens Skriftrække 9). København: Lokale- og Anlægsfonden.

Roessler, Kirsten Kaya (2003), *Arkitekturpsykologi – idrætsrum som med- og mod-spiller*, (Lokale- og Anlægsfondens Skriftrække 7). København: Lokale- og Anlægsfonden.

Schytte, Benny et al. (1997), *Plads til leg og idræt – en (h)åndbog om idrætslegepladser*, DGI

Schytte, Benny (1996). *Idrætslegepladser i Danmark: Forskningsprojekt om lege- og idrætsmiljøer støttet af Kulturministeriet*. København.

Stanek, Henrik (1993), *En idrætslegeplads skal ligge i vejen*, Dansk Ungdom & Idræt.

Jensen, Lotte m.fl.(1989) *PUST liv i din by - om at udforme nye idrætsmiljøer i byerne*, AAG.

Kulturministeriet (19787, *Betænkning om breddeidrætten i Danmark*, Bind III.

Mossin, Steffen, *Idræt/åben by*, Dansk Byplanlaboratorium, 1986.

Riiskjær m.fl., *Idræt, kulturpolitik og planlægning*, Planstyrelsen, Miljøministeriet 1986.

Riiskjær, Søren (1985), *Arkitektur - krop og sport*, Centring 85/2, Forlaget Bavnebakke.

Noter

¹ Artiklen er udarbejdet på baggrund af mine tidligere udgivelser om idrætslegepladser (Schytte 1996, Schytte, 1997, Schytte 2004) suppleret med helt aktuelle besøg på de to idrætslegepladser i foråret 2006, hvor jeg observerede brugen af idrætslegepladserne og talte med brugere samt med personer, som dagligt har opsyn og ansvar for idrætslegepladserne.

² Der er mig bekendt ikke nogle opgørelser over, hvor mange idrætslegepladser, der findes i dag. Min egen undersøgelse fra 1996 viste et antal på ca. 100.

³ Tesen eller parolen blev formuleret i et interview med Steffen Mossin i Dansk Ungdom & Idræt, oktober 1993.